

zavinění poškozeného, pokud jím byla způsobena příhoda v dopravě, jest okolnost, že žalobce neučinil právě nejúčelnější pohyb, by nabyl opět rovnováhy, zajisté dostatečně omluvena jeho bezděkém se sřícením se schůdků a leknutím z toho nastalým a nemůže mu býti ani důvodně vytýkáno, že nepoužil pozornosti vyžadované v § 1297 obč. zák. Odvolací soud tedy věc nesprávně posoudil, zamítnuv žalobu a dlužno přisvědčiti prvému soudu, jenž uznal, že žalobní nárok jest důvodem po právu. Bylo proto dovolání vyhověti, napadený rozsudek změnit a obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 7836.

Nezletilé dítě, vzešlé z manželství soudně rozvedeného, o jehož výchově a výživě nebyla při rozvodu manželství uzavřena za souhlasu soudu dohoda mezi manžely a ohledně něhož ani soud opatrovnický neučinil dosud opatření podle § 142 obč. zák., jest oprávněno domáhati se na otci placení výživného. O bezdůvodném oddalování dítěte bylo by lze mluvíti pouze tehdy, kdyby matka dítěte jednala proti soudně schválené dohodě s manželem anebo se neřídila opatřením soudu podle § 142 obč. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1928, R II 427/27.)

Soud první stolice zamítl žádost nezl. manželského dítěte proti otci na placení výživného, ježto dítě mělo býti otci vydáno. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, vyhradiv pravomoc.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o otázku, zda nezletilé dítě vzešlé z manželství soudně rozvedeného, o jehož výchově a výživě nebyla při rozvodu uzavřena za souhlasu soudu dohoda mezi manžely a ohledně něhož ani soud opatrovnický neučinil dosud opatření podle § 142 obč. zák., které žije u matky, může se domáhati na svém otci placení výživného. Odpověď na ni dává ustanovení § 142 obč. zák., neboť praví v doslovu »náklady na výchovu nese otec«. Mylným jest proto názor prvního soudu, že dítě, o něž jde, nároku takového nemá, ježto prý jest matkou bezdůvodně otci oddalováno. Podle § 141 obč. zák. prvním soudem k odůvodnění jeho názoru uváděného jest ovšem otec povinen poskytnouti výživu dítěti v první řadě ve své domácnosti. Platiti výživné pro dítě vyživované mimo jeho domácnost jest povinen pouze tehdy, je-li důvodná potřeba, by bylo dítě živeno mimo domácnost, nanejmenší není povinen platiti výživné, bylo-li dítě z jeho domácnosti svémocně oddáleno (rozh. čís. 6200 sb. n. s.). Příklad, o něž jde, jest však posuzovati s hlediska § 142 obč. zák. Podle tohoto ustanovení zákona mohlo by se v tomto případě mluvíti o bezdůvodném oddalování dítěte jeho otci tenkrát, kdyby matka

dítěte jednala proti soudně schválené dohodě s manželem aneb kdyby se neřídila opatřením soudu podle § 142 obč. zák. Avšak o žádný z případů těchto nejde, když dohody takové tu není a první soud přes to, že stěžovatel učinil hned při svém výsledku příslušný návrh, opatření podle zákona dle § 142 obč. zák. neučinil a nerozhodl podle své povinnosti o tom, kterému z rozvedených manželů jest přenechatí výchovu a výživu dítěte. Pokud o otázce této není pravoplatně rozhodnuto a není tudíž pravoplatného rozhodnutí o tom, že má dítěto býti vydáno do výživy a výchovy stěžovateli jako otci, nemůže se tento brániti povinnosti uložené mu zákonem (§ 141 a 142 obč. zák.), jelikož výživa nemůže býti dítěti odpírána a povinnost taková stihá po rozumu zákona v prvé řadě otce. Právem proto rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu. Bude proto na prvním soudu, aby, nepřihlížeje k důvodu, pro který žádosti dítěte o určení výživného nevyhověl, rozhodl o ní podle § 139, 141, 142 obč. zák. znovu, přihlížeje k majetkovým poměrům stěžovatele (§§ 166 a 673 obč. zák.) a zároveň rozhodl, vyšetře věc, komu z rozvedených manželů má býti dítě vydáno do výchovy a opatrování.

Čís. 7837.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Při rozluce podle § 17 zák. dlužno prostě převzítí výrok o vině na rozvodu do výroku o rozluce a nelze k výroku o tom nic přičiňovati.

(Rozh. ze dne 2. března 1928, R II 64/28).

O b a n i ž š í s o u d y povolily rozluce manželství podle § 17 rozl. zák. s tím, že se manželství rozlučuje »z viny obou stran stejným dílem«.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že se manželství stran rozlučuje z jich oba-
polné viny.

a t o :

s poukazem na předpisy § 17 zák. rozl., jehož všechny podmínky tu dle obsahu spisů a zvláště rozsudků o rozvodu sporného manželství jsou, takže rozluce povolití bylo, jenž však nařizuje, že se výrok o vině má z rozsudku prostě převzítí, takže dodatek, který první stolice k výroku o vině, že manželství se rozvádí z viny obou stran, přičiňovala a druhá potvrdila, že totiž vina ta stihá obě strany »stejným dílem«, tomuto předpisu odporuje a bylo ho proto vymítni.

Čís. 7838.

**Převzetí soukromých železnic do správy státní (zákon ze dne 22. pro-
since 1920, čís. 690 sb. z. a n.).**